

Sygn. akt III CSK 283/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z wniosku Z. B.
przy uczestnictwie A. K. , M. K. , A. S.
i Gminy C.
o zasiedzenie służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 grudnia 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma,

w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, przeciż, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawczyni Z. B. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 grudnia 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej wnioskodawczyni wskazała na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt. 2) k.p.c. z uwagi na potrzebę wykładni przez Sąd Najwyższy przepisów prawnych, tj.: art. 292 w zw. z art. 145 §1 - § 3 i art. 285 § 1 k.c. oraz art. 235 § 1 i art. 382 k.p.c.

Wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odniósł skutku.

Wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 2) k.p.c., potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli co do konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. Skarżący powinien bądź to wskazać argumentację przemawiającą za zmianą dotychczasowej wykładni, bądź też wykazać, że dany przepis prawny, chociaż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wyjaśnienia i powinien zostać zinterpretowany przez Sąd Najwyższy. Dysonans w orzecznictwie sądów należy, natomiast, wykazać przez przytoczenie konkretnych rozbieżnych orzeczeń sądowych wydawanych w zbliżonych lub identycznych stanach faktycznych (por. postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 21 września 2006 r., IV CSK 268/06, nie publ.

oraz postanowienie SN z dnia 18 czerwca 2004 r., II CZ 65/04, nie publ.). Potrzeba wykładni przepisów prawnych wchodzi zatem w rachubę wówczas, kiedy na tle konkretnego przepisu brak jednolitej linii orzeczniczej lub gdy istnieje wątpliwość, co do przyjętej lub dominującej wykładni. Wskazane natomiast, tytułem wykazania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2) k.p.c., rozbieżności mają dotyczyć prawa, a nie stanu faktycznego sprawy. Tymczasem analiza zaprezentowanego przez skarżącą uzasadnienia na okoliczność dowiedzenia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2) k.p.c. pozwala na postawienie tezy, że skarżąca nie wykazała, aby przesłanka ta wchodziła, w rzeczywistości, w rachubę. Otóż wnioskodawczyni wyszczególniła wprawdzie przepisy prawa materialnego i proceduralnego, które w jej ocenie budzą poważne wątpliwości i wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów, jednakże zaprezentowane na okoliczność dowiedzenia tej przesłanki uzasadnienie nie spełnia wymogów stawianych wywodowi prawnemu koniecznemu do jej wykazania. Skarżąca wskazała, bowiem, na rozbieżności w orzecznictwie sądów, jednakże zabieg ten odnosił się wprost do stanowiska, jakie wyraził Sąd Okręgowy w K. w postanowieniu z dnia 6 grudnia 2018 r., a ponadto Sąd Rejonowy w C. w postanowieniu z dnia 2 marca 2018 r. Tymczasem jak wskazano w orzecznictwie Sądu Najwyższego za rozbieżności w orzecznictwie sądów nie może być uznana różnica w interpretacji lub ocenie przepisów zawarta w rozstrzygnięciach sądów orzekających w danej sprawie w I oraz w II instancji (por. postanowienie z dnia 12 czerwca 2003 r., IV CKN 254/01, niepubl.; postanowienie z dnia 20 września 2007 r., I CSK 260/07, niepubl.). W dalszej kolejności stwierdzić należy, że oprócz zaprezentowanych w uzasadnieniu przedmiotowej przesłanki przedsądu rozbieżności odnośnie do poglądów zawartych w przywołanych wyżej judykatach, skarżąca niejednokrotnie dopuściła się polemiki z ustaleniami stanu faktycznego sprawy dokonanymi na etapie jej procedowania przed Sądem Rejonowy w C. i Sądem Okręgowym w K., co jest niedopuszczalne.

Reasumując, w przedmiotowej sprawie, powołana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt. 2) k.p.c. nie została wykazana.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw